

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Osztályozás

Tárgy

636

Hely

Idő

1921

Személy

Szerző:

Cím: Lanyha a kutyapiac

Forrás:

Est

Bp.

1921/16

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(O)

Közp. nyomt. XX. 22

Lanyha a kutyapiac

— Az Est tudósítójától —

Ma reggel kimentem a kutyavásár-
terre. Nem volt eladó kutyám, venni
sem akartam, de most már bevallha-
tom, hogy bennem
lappangott az az
aljas gondolat, hogy
veszek is, meg el
is adok kutyát. A
legszebb remények-
kel indultam utam-
nak.

A kutyavásár ter-
mészetesen nem Budán van. A köz-
ponti városháza második udvarában
van a „Márta” és a harmadik pavillon
között, egy kötéllel elkerített helyen.
Itt gyülekeznek minden kedden és péntek-
eken Budapest eladó kutyái.

A mikor kiértem, már tele volt a
vásártér. Az egyik oldalán kosarakban
és ládákból nyulak voltak kirakva.
Egy sarokban nagy emeletes kalitkák-
ban galambok, meg kanárik. A tér
többi részén kutyák, kutyák, kutyák.

Mindenféle kutya volt, mindenféle
elhelyezésben. Egy fajkutyakereskedő
üvegített tolokocsijában vagy tíz kö-
lyök szorogott. Szatyrokból és ládi-
kákból buksi kutyafejek kukucsáltak
ki. Némelyik a „mamája” bluza mö-
gül kacsingatott kifelé. A nagyobbak
a földön voltak, pórázon és szájkosár-
ral. Voltak elegáns farkaskutyák uri

bórszíjjal és voltak közönséges kutya-
proletárok, rongyos madzagon. Egy
zsemlyebarna kutyát hatalmas, pisz-
kos rózsaszínű zsebkendőre kötve ve-
zetett gazdája, egy toprongyos legény.
Méltóságteljes göggel jártak mind a
ketten föl és alá az udvar közepén.
Nem törődtek senkivel. A tér egyik sar-
kában négy apró, koromfekete kutyus
hancurozott. A gazdájuk meleg mo-
solylyal gyönyörködött bennük.

— Jaj gyerekek, gyerekek, milyen
játékosak vagytok!

Aztán felém fordul. „Milyen édes,
kicsi cigányok. Száz korona darabja.
Tessék választani. Megszámítom ol-
csóbban is. Na, — alkudozzunk!”

A kínlat bőséges, a kereslet igen-
ten csekély.

Mindössze ötven-hatan vagyunk az
egész vásártéren kutya nélkül. Egy vi-
déli földbirtokos, a ki vadászkutyát
szeretne venni, egy mogorva bajuszu-
r, a ki 15.000 koronát érő ellopott
buldogját lesi itt már öt hónapja, egy
nagyon elegáns asszony, két pajkos
szemű tíz éves gyerek, meg én.

Az irányzat teljesen üzletelen, az árak
lassan esni kezdenek. Pedig a két gye-
rek nagy lelkesedéssel dicséri vala-
mennyi kutyát. Ha valaki megáll az
egyik előtt, rögtön ott teremnek, simo-
gatják, csókolgatják, megnézik a tor-
kát.

— Micsoda tiszta faj — kiáltják lel-
kesedve. — Tessék nézni a fekete fol-
tokat a szájpadrán! Csak ezt tessék
megvenni.

Ifjú idealizmusból csinálják, mert
mindegyik kutyára elmondják ugyan-
azt. Lehet ugyan, hogy remélnék egy
kis percentet az esetleges üzletből. Nem
állapíthattam meg, jól számítanak-e,
egész délelőtt egyetlen kötést sem lát-
tam.

Minél feljebb ment a nap, annál re-
ménytelenebb lett a helyzet. A kínálat
egyre hevesebb és hangosabb és egyre
érkeznek újabb árusítók. Az árak most
már rohamosan hanyatlának. Végre
egy öreg bácsi, a kinek kosarában négy
kis kölyök vacog, eléri a minimumot.

— Negyven koronáért adom darab-
ját.

Odarohan a két gyerek és egyszerre
szakitva minden tradícióval, kaján mo-
solylyal mondják:

— Adja azt maga huszért is!

Az öreg elkeseredetten ráz egyet a
kosarán.

— Nem bánom már tízért is, csak
vigye el valaki őket!

Nem kellett úgy sem.

Dél felé új vendégek érkeztek. Apró
emberkék, a kik ma erre vették déli
sétájukat. Végigtipegtek a nyuszik
előtt és csöp kezeikkel boldogan tap-
soltak.

— Nyuszi, nyuszi!

Fehérprémes kisgyerek jött a mamá-
jával. Pici, fehér, selyemszörű pinesi
szaladt elébe. Körülugrálta. A gyerek
csengőn felkacagott. A nap ugy süttött,
mintha tavasz volna.

házinymda 1920